

[Honoré]

linger, som har sigtet mod et sammenbrud. Og det resultat, der foreligger, er, at den forringelse, som har fundet sted for de offentligt ansatte siden 1975, yderligere skal fortsætte.

Af beregningerne i noget materiale, som vi har fået fra en lønmodtagerorganisation i arbejdsmarkedsudvalget, Akademikernes Centralorganisation, fremgår det, at et postbud, der i 1979, altså i år, får 80.000 kr., når de to år er gået vil have et reallønsfald på 1 pct. og over perioden fra 1975 til 1981 et reallønsfald på 4 pct. En person, der er ansat på begyndelsesløn under AC, og som i år får 91.000 kr., vil, når de to år er gået, have oplevet et reallønsfald på 2 pct. og over en 6-årig periode et reallønsfald på 9 pct. Går vi endnu højere op, er de tilsvarende tal helt oppe på et reallønsfald på 26 pct. for 6 år. Sorteper er altså blevet offentligt ansatte og funktionærer.

Den anden kategori, som er blevet sorteper, er virksomhederne, de virksomheder, som nu skal udrede ekstra penge til lønninger, til ferier, og hvis indtjeningsmuligheder yderligere skal reduceres.

Endelig for det tredje er det hele samfundet, som bliver skadet af disse lovindgreb, hvis resultat vil blive et større betalingsbalaceunderskud, end regeringen oprindeligt havde anset det for sin eksistensberettigelse at skabe, et betalingsbalaceunderskud, som måske når op på en halv snes milliarder kr., og hvor olieprisstigningerne i hvert fald ikke kan være en begrundelse for at give yderligere los, når det gælder overenskomspolitikken, og hvoraf et andet resultat vil blive, at arbejdsløsheden langt fra at reduceres kan forventes yderligere øget.

Al den snak om, at her har vi så det politisk mulige osv., kan ikke overskygge det faktum, at disse loves indhold er regeringens ansvar. Det er klart, at man er gået ind under en begrænsning i det øjeblik, man på forhånd siger: vi kan kun fremsætte lovforslag, der kan godkendes af LO, men hvem siger, man skal pålægge sig selv en sådan begrænsning?

Kristeligt folkeparti har under første behandling tilkendegivet sin principielle holdning til disse lovforslag, og vi har også taget stilling til nogle hovedelementer deri: ferien, dyrtidsportionernes størrelse, taktreguleringen og avancespørgsmålet. Vi er ikke medlemmer af arbejdsmarkedsudvalget, og vi har

heller ikke stillet ændringsforslag. Det har vi ikke gjort, fordi andre partier har stillet ændringsforslag, som tillader os under anden behandling at tilkendegive vores holdning, og fordi vi vil være i stand til at manifestere vores stillingtagen til disse overenskomstlovforslag yderligere ved tredje behandling.

Hvad de stillede ændringsforslag angår, kan jeg sige, at med hensyn til lovforslaget om forlængelse af de kollektive overenskomster kan vi ikke medvirke til gennemførelse af det konservative ændringsforslag nr. 1 om, at lønpuljen skal reduceres til 150 mill. kr.

Vi kan derimod medvirke til det andet konservative ændringsforslag om, at der ikke kan aftales lønninger, der overstiger de pr. 1. marts 1979 gældende satser. Det er selvfølgelig en nødløsning, en kortfristet foranstaltning, men vi mener, det er meget nødvendigt at gøre en indsats for at få bremset lønglidningen. Får vi ikke reduceret denne fremgang i lønindkomsterne, bliver det nemlig yderligere nødvendigt med finanspolitiske stramninger, når regeringen på den øvrige økonomiske politiks område lader stå til.

Det tredje ændringsforslag, om en forhøjelse af taktreguleringsprocenten fra 75 til 90, kan vi støtte. Når vi støtter det, skyldes det ikke, at tjenestemænd og offentligt ansatte har manifesteret sig kraftigt gennem strejker, gennem overenskomststridige aktioner. Det er ikke på grund af denne pression, men jeg vil sige snarere på trods af en sådan form for pression, at vi går med til en sådan forbedring af taktreguleringen. Vi vil meget kraftigt opfordre tjenestemænd til ikke at vælge sådanne midler til at udtrykke deres fortvivlelse over den lønpolitik, som det offentlige og staten har ført i de senere år. Det vil være vanskeliggøre, at partier, der som kristeligt folkeparti er positive over for tjenestemænd og over for offentligt ansatte, kan yde dem den retfærdighed.

Ændringsforslag nr. 4, som er et ret teknisk forslag, kan vi også støtte.

Fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 5 og 6 om en yderligere forlængelse af den tid, som parterne har til at finde ud af fordeling af lønpuljen, går for vidt – regeringens går ikke langt nok, men fremskridtspartiets går for vidt – og vi vil derfor undlade at stemme til fremskridtspartiets forslag.